

Literární salon 8. - program

Prof. RNDr. Ivo T. Budil, Ph.D., DSc., (1965) vystudoval

Přírodovědeckou a Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze.

Působí na Metropolitní univerzitě Praha a na Provozně ekonomické

fakultě České zemědělské univerzity v Praze. V roce 2006 byl po

úspěšném jmenovacím řízení na Přírodovědecké fakultě Masarykovy

univerzity v Brně jmenován profesorem v oboru antropologie. Ve stejném

roce mu Vědecká rada Akademie věd České republiky udělila vědeckou

hodnost doktor historických věd (DSc.). Zakladatel a emeritní děkan

Fakulty filozofické (do 3. 1. 2005 Fakulty humanitních studií)

Západočeské univerzity v Plzni, kde dvacet let působil jako vedoucí

katedry, proděkan a prorektor. Kromě množství odborných studií a

popularizujících statí je autorem dvaceti odborných knih a dvou

historických románů. Je nositelem Výroční ceny Nadace Josefa Hlávky

za knihu *Za obzor Západu* (2002), Pamětní medaile Fakulty filozofické

Západočeské univerzity v Plzni (2009) a Medaile Vojtěcha Suka udělené

Ústavem antropologie Masarykovy univerzity v Brně za „vynikající

příspěvek k rozvoji české antropologie“ (2009). Žije v Praze a má tři děti.

Kniha **Dějiny kapitalismu** přibližuje v širokých historických, politických a

ideologických souvislostech vznik a vývoj kapitalismu od poloviny

prvního tisíciletí našeho letopočtu do počátků průmyslové revoluce na

sklonku 18. století. Z obchodních aktivit podél Hedvábné stezky, které se

staly základem orientální globalizace, se zrodila latentní forma

kapitalismu, jejíž protagonisté neměli přímý podíl na politické moci. Tato

varianta se prosadila ve velkých asijských říších – v Číně, Indii, Persii – i

v raně novověkém Španělsku a Francii. Ve středověkých Benátkách a

dalších italských městských státech se naproti tomu zformoval

manifestní kapitalismus, v němž si obchodní a finanční oligarchie

podřídila státní aparát jako nástroj akumulace kapitálu. Manifestní kapitalismus se vyznačuje vytvořením hierarchie využívaných periférií a oscilací mezi produktivní a finanční fází růstu. Jeho těžiště se v 16. století přesunulo ze severní Itálie do Amsterdamu a po roce 1688 do Londýna, odkud manifestní kapitalismus zaštitil vznik Britského impéria a jeho globálního hospodářského systému.

Richard Polzer (1967)

je lékař, spisovatel, básník ale také cestovatel a dobrodruh. Jako absolvent Lékařské fakulty UP Olomouc pracoval řadu let na Ústavu soudního lékařství a medicínského práva a nyní působí na chirurgickém oddělení přerovské nemocnice.

Je autorem povídkových knih (Ochočené štěstí, Jen jediné přání) i řady cestopisných komentářů a souborů básní. Společně s výtvarníkem Petrem Blažem tvoří ilustrované kalendáře provázené veršem, které získaly i prestižní ocenění v soutěžích "Kalendář roku". Do dnešního dne procestoval padesát osm zemí světa a pro letošní rok se chystá na dvouměsíční expedici po Jižní Americe.

Martin Kořánek (1994) – Nemohli jsme přihlížet

Autor o sobě a své knize říká:

„Můj román Nemohli jsme přihlížet je historický příběh zasazený do období druhé světové války, ale především je to vyprávění o odvaze jednotlivce postavit se zlu. Hlavní postava Petr Frýdek je sice smyšlená, ale prochází skutečnými dějinami a setkává se s událostmi, které všichni známe z učebnic.

Dlouhodobě se zabývám obdobím od nástupu NSDAP k moci v roce 1933 až po konec války, přičemž mě zajímá i širší kontext doby spojený se jménem Adolf Hitler. Při psaní čerpám nejen z odborné literatury, ale i z osobních rozhovorů s pamětníky, veterány a přeživšími holokaustu, jejichž svědectví do příběhu přirozeně zapojuji. Mou snahou je, aby čtenář historii nejen poznával, ale aby ji skrze postavy skutečně prožil.

První dva díly vznikaly téměř osm let, protože jsem si ověřoval každý detail a dlouho jsem ani nevěřil, že se kniha skutečně dostane k vydání. Třetí román, věnovaný tématu holokaustu, už vznikal rychleji, mimo jiné díky zkušenostem, které jsem během let získal. Velkou inspirací byla přeživší holokaustu, nedávno zesnulá Dita Krausová, která mi dala mnoho zpětných vazeb, a s níž jsem měl možnost dlouhodobě spolupracovat a stali se z nás přátelé.

Přestože jsem vystudoval Českou zemědělskou univerzitu, psaní a historie se staly mou celoživotní vášní, které se věnuji už více než dvacet let. Věřím, že literatura má smysl tehdy, když nám připomíná, že ani v nejtěžších dobách jsme neměli – a nemáme – jen přihlížet.